

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

16. Qui vos audit, me audit. Qui vos spernit, me spernit. Qui autem me spernit, spernit eum qui misit me.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

IN LVCAE CAP. IO.

16. *Qui vos audit, me audit. Qui vos spernit, me spernit.
Qui autem me spernit, spernit eum qui misit me.*

INSIGNIS est in his verbis authoritatis Ecclesiasticae commendatio: ex quibus ista sequuntur. Primum, per Ecclesiae Praepositos Christum loqui, ideoque illis non secus ac Christo obediendum. Deinde, Ecclesiae vocem infallibiliter esse veram, quia Christi vox talis est. Tertio, Ecclesiae vocem sine exceptione aut conditione esse audiendam. Sic enim audiri Christus debet. Quarto, Ecclesiae vocem esse medium necessarium & efficax, cooperante cum ea Spiritu S. ad fidem ingenerandam. Tale enim medium Christi vox erat quum Iudaeis predicaret. Denique quicquid in ratione docendi ac ea quae ad salutem pertinent praecipienda Christus Iudaeis fuit, idem Christianis Ecclesia: & quamcumque apud eos fidem & authoritatem Christus habere debuit, eandem nunc apud Christianos habet vox, doctrina, & praecipua Ecclesiae.

Ecclesiasticae authoritatis commendatio.

Calvinus agnoscit hoc loco docere Christum, praestantissimum hunc esse Dei cultum, & optimi odoris sacrificium, audire ipsam ore hominum loquentem; & nos eius verbo non secus subijcere, quod per homines adfertur, quam si descenderet ipse de caelo. Addit tamen conditionem, si Ecclesia fideliter suum munus exequitur; & ait: Sicuti magnifice extollitur Pastorum dignitas qui sincere & fideliter munus suum exercent; ita ridiculus est Papa cum suis, dum hoc praetextu tyrannidem suam fouet. Sed non videt caecus hereticus hanc exceptionem

Caluini euasiones contra ipsum militant.

in

in illum & in quoscunque Pastores retorqueri. Ridiculi sunt Ministri prædicantes cum suis, dum prætextu externi ministerij hæc à Christo magnifice cõmendati suas hæreses mûdo obtrudunt. Exceptione enim hac semel admiffa, si fideliter Ecclesia docet, non veræ tantum Ecclesiæ Præpositi, sed quarumlibet sectarum Ministri, omni prorsus auctoritate & fide, quam Christus hæc illis dat, spoliabuntur. Certum quidẽ est, Ecclesiæ obediendum esse quatenus fideliter docet: sed an fideliter doceat, non est nostrum in dubium vocare. Certum est, Iudeos debuisse Christo obedire quatenus testimonium perhibebat veritati: sed an illud faceret, non erat Iudeorum in dubium vocare, sed simpliciter credere. Quare sicut Christo Iudei, sic nos Ecclesiæ simpliciter credere debemus; non quidem siue vera doceat siue non, sed siue id nobis constet siue non. Dubitandum non est, quin sicut Pater mittens Christum, & iubens eum audiri, sic Christus mittens Ecclesiam, & iubens illam audiri, sua sapientia disposuerit ut sine villo periculo erroris tam Ecclesia à nobis quàm Christus à Iudæis audiretur.

Audiamus tamen Caluini cauillum in contrarium. *Certum est* (inquit) *non ita loqui Christum ut ius sibi à Patre datum hominibus resignet, sed tantum ut à contemptu vindicet suum Euangelium.* In his paucis verbis mentitur & fallit impostor. Purum mendacium est, quod dicit Christum ius sibi à Patre datum hominibus non resignasse. Illa enim resignatio quo ad docendi munus, de quo hæc agitur, conceptis verbis apud Ioan. legitur. Ait ibi Christus. *Ego te clarificauit super terram. Opus consummaui quod dedisti mihi ut faciam. Manifestaui nomẽ tuum hominibus. Paulo post. Ego dedi eis sermonem tuum. Sanctifica eos in veritate; ser-*

Ecclesiæ
simplici-
ter ab
ouibus
creden-
dum.

Caluini
menda-
cium.

Ioan. 17.

mo tuus veritas est. Sicut tu me misisti in mundum, & ego eos misi in mundum. Dicit aperte se munere suo iam defunctum, idem in Apostolos resignasse. Sed & hoc loco duos gradus ponit Christus doctrinæ ad homines allatæ. Primum quod Pater illum misit & docuit, cui obedire oportuit. Secundum quod ille mittit Apostolos, quibus est obediendum. Quare quum dixisset, *Qui vos spernit, me spernit;* adiecit, *Qui spernit me, spernit eum qui misit me.* Sicut ergo Christus in Euangelio dicit, *Omne iudicium dedit Pater Filio;* sic Chrysostomus dicit, *Hoc autem totum video datum sacerdotibus.* Atque hoc quidem Caluini mendacium est.

Christus docendi munus in Ecclesiam resignavit.

Ioan. 3.

Caluini impostura.

Rom. 10.

Melanchthonis euasio.

Fallit impostor, quum dicit, Christum ita loqui ut à contempta vindicet suum Euangelium. Id enim non nisi consequenter facit Christus hoc loco. Sed ita loquitur Christus immediatè & proximè, ut à contemptu vindicet Euangelij ministros & prædicatores. Non enim dicit, *Qui Euangelium audit, me audit;* sed Ecclesiæ ministros alloquens dicit, *Qui vos audit, me audit.* Obediendum immediatè personis loquentibus est, quia *fides est ex auditu.* Doctrinæ Evangelicæ creditur mediante voce Ecclesiæ. In hoc fallunt & falluntur hæretici.

Sed inuertit venitus alius hæreticus hæc verba hoc modo: *Qui vos audit, me audit:* id est, verbum meum non vestrum loquimini. Intelligit autem verbum scriptum. Sed hoc commentum verba ipsa euertunt. Neque enim adhuc scriptum erat verbum istud, quod nunc Scripturam vocamus; neque Scripturam audimus quatenus Scripturam, sed legimus; neque prædicatio Apostolica alia est, quam vox audita. Hanc vocem Christus esse suam dicit, qua per Apostolos loquitur. Sic Ecclesiæ vocem, Dei vocem esse dicimus, quia Deus per

Ecclesiam loquitur; & quia Ecclesia non suū sed Dei verbum infallibiliter accipit, tenet, docet. Præterea manifestè dixit Christus hæc verba in eum finem, vt Apostolorum authoritatem declararet & commendaret; ideoque statim adiunxit: *Qui vos spernit, me spernit.* Debent ergo illa verba, *Qui vos audit, me audit,* similem sensum habere; neque sic intelligi, quasi præscriberent Apostolis, quibus verbis in docendo vti deberēt, scripto videlicet vel scribendo potius Christi verbo, vt iste nugator intelligit, (hoc enim & alibi eos perspicue docuit, & hinc nihil minus tractat) sed sic intelligi, vt euidenter demonstrent, quantam verbis Apostolicis, & consequenter alijs Ecclesiarum magistris ipsorum successoribus, (alioqui enim stultus iste cauillator nihil de his verbis sollicitus esset) authoritatem deferre atque tribuere debeamus. Et dicit Christus, sic illos esse audiendos, & cum tanta authoritate, ac si Christum ipsum loquentem audiremus. Vt autem huius cauillationis vanitas adhuc magis perspicua fiat, pone Regem aliquem qui Prætorem constituens, ei dicat: *Qui tuam sententiam audit, meam audit; & qui tuam spernit, meam spernit.* Si hinc rebellis aliquis aut pertinax litigator audiat contra se Prætoris sententiam ferri, que tamen non sit ipsa lex scripta regalis, sed legis ipsius expositio prætoris, quero an litigatoris esset bona exceptio dicentis: *Tua interpretatio & sententia me obligare non potest, sed Regis tantum imperium.* Quod enim tibi Rex dixit, *Qui tuam sententiam audit, meam audit,* ideo dixit, quia tu non debes nisi verba Regis & leges regias & imperiū Regis loqui. Quare, nisi Rex me condemnet, adhuc mea causa bona est. At vt nemo est hodie hereticus alicuius cere-

bri,

bri, qui non apertè videat hanc cauillationem friuolam esse, & merā improbi hominis euasione, vt Prætoris auctoritatem declinet, sic planè in ipsis hereticis respectu Christi & Ecclesię eius se res habet.

27. *Diliges Dominum Deum tuam ex toto corde, & ex tota anima tua, & ex omnibus viribus tuis, &c.*

PROPTER huius præcepti verum sensum non intellectum heretici hodie omnes tam hoc præceptum quàm totam legem ad obseruandum esse impossibile docuerunt. Quorum vestigijs insitens hoc loco Calvinus, ita scribit. *Certum est in lege præscribi hominibus quomodo vitam formare debeant, vt salutem coram Deo sibi comparent. Quòd autem lex nihil aliud quàm damnare potest, non fit doctrinæ vitio, sed quia impossibile nobis est præstare quod iubet. Ergo quanquam ex lege nemo iustificatur, continet tamen lex ipsa summam iustitiam: quia non falso salutem promittit suis cultoribus, si quis plenè obseruet quicquid mandat. Hæc ille. Docet impostor in lege summam iustitiam describi, & legem suis cultoribus salutem promittere, sed sub conditione nobis impossibili. Hoc est dicere, falso & ridiculè. Quis eum legislatorè suis subditis falsam & ridiculam legem dare negabit, qui magno proposito præmio illud iubeat, quod à nemine subditorum impleri posse optimè nouit? vt si sic pauperi & infirmo dicat: Si regnum mihi proximum subiugaueris, mei regni te hæredem constituam. Alienum quidem regnum subiugare summa fortitudo ac virtus foret: sed nunquid tamen domini sui regnū falso & ridiculè illi promittitur qui hoc nullo modo præstare potest? Putant heretici se satis legi tribuere, quòd summam iustitiam doceat, & salutem suis cultoribus pro-*

Lex Dei
an præci-
piat quod
præstari
nō potest.